

Sygn. akt II Ka 562/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Sędziowie:	SO Bogdan Górski SO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013 r.

sprawy **M. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 17 września 2013 r. sygn. akt II K 1280/11

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o wymierzeniu wobec oskarżonego na podstawie art. 278 § 1 kk przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk kary grzywny,
2. na podstawie art. 278 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego M. M. karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza tytułem próby na 3 (trzy) lata,
3. na podstawie art. 33 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty za obie instancje i 20 złotych wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 562/13

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o to, że:

w dniu 19.10.2011 roku około godz. 9.00 w miejscowości N. (...), gm. Ż., woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem dokonał zaboru w celu przywłaszczenia, po uprzednim wejściu do pomieszczeń mieszkalnych samotnie zamieszkującego E. M., pieniędzy w kwocie 1700 zł w banknotach o różnych nominałach, które to pieniądze znajdowały się w szufladzie stołu kuchennego, na jego szkodę,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 17 września 2013r.:

I. oskarżonego M. M. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 19.10.2011 roku około godz. 9.00 w miejscowości N. (...), gm. Ż., woj. (...) po uprzednim wejściu do pomieszczeń mieszkalnych samotnie zamieszkującego E. M. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia znajdujących się w szufladzie stołu kuchennego pieniędzy w kwocie 1700 zł, działając tym samym na szkodę E. M., tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 278 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

II. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 994,92 zł, w tym kwotę 400 złotych opłaty, tytułem obowiązku zwrotu kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk, zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść M. M.. Orzeczeniu temu, oskarżyciel publiczny zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny w stosunku do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, co przy uwzględnieniu całości okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu sprawia, że tak orzeczona kara jest nazbyt łagodna, a przez to pozbawiona należytego waloru jej społecznego oddziaływania i korzystnego wpływu represyjno-wychowawczego na oskarżonego.

Wskazując powyższy zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie za czyn zarzucany oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka oraz zasądzenie kosztów i opłat postępowania.

Na rozprawie apelacyjnej oskarżyciel publiczny poparł zarzuty zawarte w pisemnej apelacji i wnioski w niej zawarte.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i jako taka zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze, że apelacja prokuratora nie kwestionuje ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu oraz winy, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tej kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia należało poprzestać tylko na stwierdzeniu, że Sąd I instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Wina oskarżonego została należycie wykazana w toku procesu. Ocena zaś dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych, jak też nie przekracza swobodnej oceny dowodów zakreślonych w art. 7 kpk. Problemem zaś, jak słusznie wskazuje skarżący, jest wymierzona oskarżonemu kara.

Zdaniem Sądu Okręgowego, po przeanalizowaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł każda stawka, musiała być uznana za karę zbyt łagodną.

Zgodnie z zawartymi w art. 53 § 1 kk i art. 53 § 2 kk regulacjami Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie między innymi to, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, winien uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Pod uwagę winien brać także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa. Analiza wskazanych elementów poczyniona przez pryzmat niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd I instancji wymierzając karę oskarżonemu nie uczynił zadość w/w wymaganiom. Ocenił postawę oskarżonego w sposób nieadekwatny do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Na pierwszy plan w zakresie okoliczności obciążających oskarżonego wysuwa się fakt jego uprzedniej karalności za czyn podobny, a którą to okoliczność Sąd I instancji potraktował nazbyt pobłażliwie. M. M. wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 19 lutego 2010r. w sprawie II K 841/09 skazany został za czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat. Podkreślenia wymaga także charakter działań oskarżonego na gruncie w/w postępowania, gdzie sprawował on kierowniczą rolę. Nadto na szczególne potępienie zasługuje fakt, iż kierował w ten sposób zachowaniem nieletnich. Sąd Rejonowy tymczasem wyżej wskazaną okoliczność zbagatelizował i na tej podstawie przyjął, iż skazując uprzednio M. M. Sąd Rejonowy nie zastosował wobec niego gradacji kar i od razu wymierzył mu karę izolacyjną, a co wymaga podkreślenia - orzeczoną jednak z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dlatego też w ocenie Sądu I instancji, przy przyjęciu pozytywnych zmian w życiu oskarżonego, najbardziej adekwatną do jego przewinienia będzie kara grzywny. Sąd ten podniósł nawet, iż zastosowanie wobec oskarżonego kary grzywny miało też na celu zapobiegnięcie obligatoryjnemu zarządzeniu wykonania wobec niego orzeczonej wobec niego uprzednio kary pozbawienia wolności. Wskazana okoliczność nie może jednak stanowić argumentu przemawiającego za zastosowaniem wobec oskarżonego kary samoistnej grzywny, w sytuacji, gdy jest ona w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu nazbyt łagodna. Nadto wskazać należy, iż oskarżony nie wykazał żadnej skruchy w związku z popełnieniem zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, a w toku postępowania zmienił swoje wyjaśnienia w ten sposób, iż zaprzeczył, ażeby dopuścił się przypisanego mu występkę.

Uwadze Sądu Odwoławczego nie mogła również ująć okoliczność, iż przestępcze zachowanie oskarżonego skierowane było przeciwko mieniu należącemu do samotnie mieszkającego starszego mężczyzny, który z racji swojego wieku i stanu zdrowia nie mógł przeciwstawić się napastnikowi, co sprawca z premedytacją wykorzystał. Podkreślenia także wymaga, iż oskarżony wykorzystał nadarżającą mu się okazję i w ten sposób pozbawił starszego, samotnego człowieka oszczędności, które miały być przeznaczone na opał. Wprawdzie pokrzywdzony odzyskał większą część skradzionych mu pieniędzy, nie zmienia to jednak faktu, iż w wyniku przedmiotowej kradzieży pozbawiony został części środków na opał. Dlatego też Sąd Odwoławczy, przy uwzględnieniu wyżej wskazanych przesłanek, mając też na uwadze opisane przez sąsiadkę pokrzywdzonego jego reakcje i zachowanie po zdarzeniu, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uchylił orzeczenie o wymierzeniu wobec oskarżonego na podstawie art. 278 § 1 kk przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk kary grzywny i na podstawie art. 278 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego M. M. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił tytułem próby na 3 lata. Tak orzeczona kara, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, w szczególności przyczyni się do uświadomienia oskarżonemu braku bezkarności dla tego typu zachowań oraz uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Dopiero wymierzona w ten sposób kara jest współmierna do stopnia jego zawinienia, wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. Spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Sąd Odwoławczy zawieszając oskarżonemu wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności podzielił stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, zgodnie z którym sąd wymierzając karę kieruje się dyrektywami określonymi w art. 53 kk. Jednakże w wypadku uznania, na skutek prawidłowego ustalenia i oceny tych wszystkich dyrektyw, że wymierzona kara pozbawienia wolności nie powinna przekraczać 2 lat, to przeszkodą do warunkowego zawieszenia jej wykonania nie może być wzgląd na społeczne oddziaływanie kary. Jedyną przesłanką decydującą o

tym czy kara w takiej wysokości ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie jedynie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej (wyrok SA we Wrocławiu z 12.06.2002r. sygn. akt II AKa 182/02 (OSA 2002/11/77)). Analizując dyrektywy zawarte w treści przepisu art. 69 kk Sąd II instancji ocenił postawę sprawcy, w tym jego dotychczasowy sposób życia, a w szczególności zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa przyjmując wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminalistyczną, uznał, że aby możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd musi nabrać jedynie przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzeganego porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie bazować zaś musi na ocenie postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa (wyrok SA w Katowicach z 20.11.2003r., sygn. akt II AKa 391/03, LEX nr 120306). Poczyniona przez przymat niniejszej sprawy przez Sąd Okręgowy ocena wskazanych wyżej elementów prowadzi do wyniku pozytywnego dla oskarżonego. Nie bez znaczenia pozostaje w tym miejscu fakt przemawiający za takim właśnie stanowiskiem, iż oskarżony jest młodą osobą, która zmieniła w ostatnim czasie swoje zachowanie. M. M. zdał maturę, podjął studia i pracę zarobkową oraz usamodzielniał się. Tym samym Sąd Odwoławczy uznał, że zachodzi pozytywna prognoza, że oskarżony nie powróci do przestępstwa, a zatem orzeczenie izolacyjnej kary pozbawienia wolności kary nie jest konieczne.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić z całym przekonaniem należy, że Sąd Odwoławczy po dogłębnej analizie niniejszej sprawy, kierując się dyrektywami zawartymi w przepisie art. 69 kk i wyżej przytoczonym orzecznictwem, doszedł do przekonania, iż zastosowanie wobec M. M. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest jak najbardziej zasadne.

Nadto dodatkową dolegliwością będzie orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 33 § 2 kk kary grzywny wysokości 60 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 złotych. Kara ta uwzględnia charakter czynu, jakiego dopuścił się oskarżony, a którego celem było uzyskanie przez niego korzyści majątkowej, a także jego sytuację majątkową.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 kpk i art. 627 kpk, zaś w zakresie opłaty orzeczono na podstawie art. 10 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U 83.49.223).

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.